

ПОСРЕЩАНЕТО НА МАЛКАТА ЮГОСЛАВЯНКА

До прозорчето си сгушенъ,
като всъкога послушенъ,
чакамъ цѣлъ часъ търпеливо...
Но сърдцето ми игриво
не оставя ме на мира —
тупа, бие и примира.

Мама днесъ ми тъй заржча
(колкото и да е мжно)
мирничко да я почакамъ,
докато изсвири влака,
що презъ селото минава
и минутка тукъ остава.

Ето го и той пристига.
Азъ на пръсти се повдигамъ
и сърдцето си притискамъ;
то да хвъркне сякашъ иска...
Гледамъ мама за ржчичка
води ми една сестричка.

Спустнахъ се да ги посрещна
и да поздравя горещо
гостенката си мъничка
съ русокосата главичка
и съ синитъ очички,
и съсъ малкитъ ржчички...

— Нашата югославянка
именува се Десанка.

Вижъ, на тебе тя прилича.
Моля те да я обичашъ! —
Кротичко ми мама рече. —

— Ти голѣмъ си батко вече,
ще се грижишъ ли за нея,
докато у насъ живѣе?
Гледай я като сестричка,
бедната е самъ — самичка,
безъ родители, роднини...

Татко ѝ преди година
доброволецъ билъ при Тито,
но въ сражение загиналъ.
А и майка ѝ убита...

— Да, бжди спокойна, мамо
Ще живѣемъ братски двама,
отъ сърдце ще я обичамъ
и отъ днеска се заричамъ
все да свира, все да пѣя,
та дано да я размѣя.

Ще ѝ пѣя азъ балкански
пѣсни нови, партизански...
А пъкъ руския „братушка“
ще ѝ пѣе за Катюша.
Нали малката Десанка
като него е славянка!

Калина Малина